

Tohle vyprávění opět spadá do pradávny doby, kdy jsem byla v majetku Murphyho a občas u nás taky hostovala ta minismečka černoprdelníků.

Nejčastěji dvouhlavá, protože Deniska bydlela hned ve vedlejším bytě, občas tedy tříhlavá, když jsme do party přibráli ještě skořandu Algu, která přijela k Danušece na návštěvu od ségry z dalekýho Germánska. A ještě než se dostanu k meritu věci, tedy proč je nápis Nerozumím! v němčině, vytanula mi na mysli na každou z těch feňulí jedna vzpomínka.

Dinda tehdy s námi vyrazila na procházku do Hostivic, kam jsme často jezdívali (dobře, dobře já vím, že správně je to do HostivicE, ale tak nějak fšící říkáme do Hostivic). Zajeli jsme vždycky do lesíka u rybníků a poprocházeli se, čokle se vylítali a případně si zaběhli do vody. Ten den bylo docela vedro, čoklidi už oba celým tím lítáním měli jazyk na vestě a tak se Dinda na hrázi hrnula k vodě. A jako inteligentní pes si přirozeně vybrala tu nejlepší přístupovou cestu. A zatímco si Murphík razil cestu křovím, kde si do svý předlouhý srsti zapíchal a zamotal asi tak tunu všemožnýho bordelu, Dinda to inteligentně vzala po schodech. A šla se napít. .... jenže..... nemohla počítat s tím, že hned těsně pod hladinou ty schody končí a pod nima je rovnou hloubka. Tak trochu nepochopitelně. S tím by patrně nepočítal nikdo, natož pes. Rozumně si chtěla ještě jeden schod sejít, aby se mohla pohodlně napít. A..... že jo..... von tam ten schod už tak nějak jako nebýl.

□ □ □ □ I dneska se tady směju. A to i přesto, že vím, že je to škodolibý, a to se nemá. Ale ono se prostě nešlo udržet. Protože vidíte psa. Pes běží po hrázi, pes sbíhá k vodě, pes seběhne po schodech a pak zmizí kolmo pod hladinu. A vy jen na vteřinu zahlédnete jeho ocásek a ten pak zmizí taky. Aby se poté nad hladinu vynořila hlavička a tam strašlivě vykulený očička □ □ □ . Ach bóže, ach bóže, to byl pohled. Chudera malá, vůbec nechápala, co se to stalo s jejím světem. Intuitivně jsem seběhla dolů za ní, ač to nebylo potřeba, protože pochopitelně uměla plavat a jen byla zaskočená z toho, co se to událo. Ten obličejík vidím živě i dneska. Stejně jako Brtníka, kterej se zlomil v pase vejpůl a pak se tam půl hodiny ještě motal po hrázi, hýkaje jak vosel. □ . Dinda vyběhla nahoru na hráz a podezíravě hleděla na rybník, kterej jí udělal takovou lotrovinu . Já zase hleděla přísně na Brtrnika, páč mi přišlo nemístný se takhle dobře bavit na něčí účet.

Ale aby konto mezi člověkem a psem zůstalo vyrovnáno a aby to bylo o tom, že škodolibost se nevyplácí, tak ona mu to tak trochu za Denisku Alga jindy vrátila. Alga byla teroš tělem i

duší. Tvrdá a taky tvrdohlavá (ale taky neskutečně milá, my dvě se měly hodně rády). A taky měla tvrdej skus. Jak tvrdej umí být, nám jednou ukázala na výletě, kdy jsme ji vzali na Kozí hřbety, kam jsme rádi jezdívali. Hodila jsem jí tehdy poměrně tlustej klacek a poté se nestačila divit. Ozval se bojovej jekot Xeny bojovnice, z uhlazený skotský dámy se stala čmouha a v momentě kdy drapla onen zlotřilej klacek se ozvalo křupnutí a tento byl vejpůl. A ona tam stála s výrazem "Kde jsou další šmejdi!" Musím říct, že jsme byli jejím výkonem kapek zaskočený a dívali se pře jeden na druhýho. Jednak jsme to nečekali a druhak nás dostalo to, že ten klacek ve vteřině fakt přepůlila. To byste čekali třeba u pitbula, ale ne tady. Ano skoťák je teriér a pořádněj teriér, ale..... To fakt nebyla větvička, to nebyl klacík, byla to větev o dost slušným průměru. Inu ukázala nám, že stisk má jak ocelová past na medvědy.

Alga si to tehdy na Kozácích hrozně užívala. Moc takový výlety neznala a tady mohla řídit po teriéřským tak, jak jí to doma bohužel moc nedopřáli. Lítat v přírodě, šmejdit ve křoví, norovat..... a tím pádem se značně zaprasit. Vezli jsme tehdy v autě dvě bahnitý koule, protože Murphík na tom byl se srstí úplně stejně jako ona. Mohli si podat tlapky. A protože jsme nechtěli, aby takhle zahnojená vlítla Danušce domů a tam jí to zřídila, tak když jsme u ní zazvonili u dveří, sklonil se Brtník dolů a zcela bezmyšlenkově a podvědomě čapnul Algu do náruče. Algu.... do náruče. Hm. Alga ovšem nesnášela brát do náruče!!!!!!!!!!!!!! Na to nás Danuška předem upozornila. Údivem jsem vyšpulila oči jak letec při přetížení. Jako první. Jako druhá vyšpulila údivem oči Alga. Mužům zpravidla dlouho trvá, než jim něco dojde, takže Brtník ty bulvy špulil jako poslední, když mu došlo, že drží v náručí Algu. Tu která nesnáší bejt v náručí a která překusuje stromy vejpůl ☐ ☐ ☐ .

Kdyby chtěla, mohla mu pěkně zasolit, protože měla hlavu u jeho obličej. A tak jako u spousty věcí, když se něco dělá jen tak mimochodem, dokáže to změnit zaběhané koleje. Takže Alga místo toho, aby mu provedla plastiku obličej, se na mě podívala s výrazem "Ale že pěkně zcepeněl, co?" a já věřím, že u toho i mrkla ☐ ☐ ☐ . Pak se otevřely dveře a z Danušky se rázem stala Lotova žena, když viděla, jak Alga levituje ve vzduchu ☐ . A když už ji tak držel, tak ji prostě rovnou Brtník šoupl do vany. A pak si otřel orosený čelo. ☐ ☐ a to už se nesmál, jak na tý hrázi ☐ ☐

A teď už bych se měla taky dostat k tomu nápisu, že jo? Tehdy jsem měla holky zrovna obě, vrátili jsme se fšící z nějakýho výletu a já si je nechala ještě u nás doma a šla chystat pozdní

oběd. Čoklidi se poflakovali bytem a každé si něco kutil. Do té doby, než šel oběd na stůl. To se všichni tři sjednotili v názoru, co se bude podnikat ☐ a jako jeden muž, teda spíš jako jeden pes se nasáčkovali do kuchyňského koutu. Leč žebrotě se u nás doma nepřeje.

A tak, když jsme zasedli ke stolu, ozvalo se Brtníkovo nekompromisní - "Nečum" . Takovej univerzální kynologickéj povel, kterej účinně zabraňoval žebrotě. Jenže teď nic. Takže přidal další univerzální kynologickéj povel "Padej!" Zpravidla funkční. Jenže.... že jo.... Murphy tam nebyl sám. Byly tam ty dvě návštěvnice. A ty nic. Takže co on by něco řešil, když ony nemusí. Ač na ně to platilo pochopitelně taky. Leč ty dvě si z něj tak něco dělaly, že jo. Feny. A navíc - Danuška tohle neřeší a Alga to měla tak, že byla čára a za tu doma nesměla vstoupit, tudíž se kupříkladu do jídelního prostoru běžně nedostávala. Takže výsledek byl, že ač bylo jasně řečeno, že mají padat, tak jediný co padalo, byla Brtníkova čelist. Tichým údivem, že jako nic.

Pak se hluboce nadechl a hlasem mocným zařval "VYPADNIIII!" až se rozřinčely poklice v šuplíku ☐ . A tu se nám před očima promítl animovaný komiks.

- Murphy zahrábl na místě a ve vteřině vypálil, až se mu rozevlály ty jeho předlouhý chlupy. A zajel za lednici.
- Dinda ve zmatku hrabala pár vteřin nožičkama na místě v tom pravém komiksovém rytmu a v další vteřině se odpálila za lednici
- Za lednicí v tu ránu vykukovala dole u země jedna štrapatá černá hlava a nad ní druhá menší černá hlava s výrazem, kde byl jeden velký údiv
- A Alga? Alga? No co, zůstala sedět. S klidem pokerovýho hráče se dívala Brtníkovi do gezichtu a v tom svém měla zcela čitelně napsáno "Ich verstehe nicht! Chtěl si snad něco?" A pod tím kdesi v závorce jste mohli malým písmem číst: "Aby si se taky nepo..." a seděla v pohodě dál, aniž by se jí škubnul jedinej chlup na těle.

A to jsem se ovšem smála já, řehtala jsem se jako pomatená, nejen celý tý scénce, která byla naprosto úchvatná, ale taky nad tím, jak ho má Alga na háku. Ono, ne že by nerozuměla, to zas ona až tak nejela jen čistě v germánštině, kterou by ji bývala ráda povelovala její panička, která byla takový ten typ "Poturčenec horší Turka" a potřebovala být nutně zajímavá. Ale hlavně - jde o tón, ani ne tak o to, co bylo vyřčeno. Takže moc dobře rozuměla. Jenže ona si moc dobře uměla spočítat v jak výhodný pozici momentálně je. A tak co by se

Ich verstehe nicht!

zalamovala, ne? Byl to prostě malý statečný černý smetáček. Pardon. Skoťáček.